

Trine Sønderholm Larsen's indlæg ved årsmødet 2025

Højskolesangbogens sang nr. 211 "Der findes en frihed" er en sang der handler om dannelse. Alt det man er rundet af, alt det der venter... Ikke fordi man kun er på vej væk fra noget og på vej hen imod noget, men netop en beskrivelse af dén spænding der består hele livet igennem. En spænding mellem bøvlg og begejstring, frihed og pligt, lyst og nød...

Sangen har en stærk, kærlig og vedrørende tekst med et utal af skjulte beskeder, der lige så fint ligger mellem linjerne og venter på at blive opdaget. De peger på smukkeste vis vores tanker henimod hvad dannelse er... Først når vi tør komme hinanden og verden ved, bliver vi medskaber af hinandens og verdens skæbne. Sådan er det.

Noget af sangen lyder sådan her:

"Så lær da din tyngde at kende
De andre, din tid og dit sted
Der findes en verden at vinde
Men først må den komme dig ved...
Der findes en tyngde som tøver
Og spreder sin vægt i din krop
Den holder dig fast når du prøver at flyve afsted og nå op
Men den er din ven
Kender du den
Kan du flytte dit skel
Og blive en anden uden at miste dig selv."

I en ombrydningstid, som denne skole nu står i, vil det nemmeste være "at slå en streg i sandet" og kigge frem. Men jeg synes det er det mest urigtige at gøre. Ollerup skal kende sin tyngde. En historiker vil aldrig slå en streg i sandet, for så lærer vi intet af den fortid vi har øvet os på, er lykkedes med eller har slået os på.

Den aktive glemsel over dét der skete, er direkte farlig. Alle ved jo at det skete, og man går hele tiden og "snubler" over det – og i værste tilfælde kommer man til at gentage det igen og igen. Bevidstheden om AT DET SKETE, vil til gengæld skabe en læring og en erkendelse både for et sted og de mennesker der er på stedet.

Det har altid været denne fine højskoles vigtigste pointe at komme hinanden og verden ved – ligesom sangen beskriver. På Ollerup er det med kroppen og bevægelsen som det stærkeste og reneste anslag. Et anslag, der altid har haft en solid tyngde i højskolens vigtigste begreber "det levende ord", "den psykologiske ilt" og "den levende vekselvirkning" – alle tre stærkt indlejret i højskolebevægelsens hovedsigte; livsoplysning, folkelig oplysning og demokratisk dannelse. Metodegrebet, uanset fag, har her på Ollerup nærmest altid været mejslet ind i idrættens treenighed "kampen, legen og dansen", hvor vi med respekt for hinandens forskelligheder og respekten for alt det vi kan og skal med hinanden, altid har fundet modet til netop at turde mene noget og følt en tryghed og tillid ved at sige det højt, kæmpe for noget, bidrage med perspektiver og sørge for at dén nysgerrighed og forundring, der får os til at vokse - når vi især møder noget der

er anderledes fra os selv, og måske endda fremmed - altid har formået at løfte skolen ind i en fremtid, stærkt funderet i en betydningsfuld fortid. Sådan HAR det været.

Jeg efteruddanner landets højskolelærere i HØJSKOLEPÆDAGOGIK og kropslig dannelse gennem FFD (højskolernes forening), hvor jeg netop både teoretisk, filosofisk og i praksis betoner vigtigheden af at ville noget med hinanden, og at anse hinanden som så værdifulde at vi skal turde udfordre hinanden på det vi siger og det vi gør – for at få øje på den verden der er at vinde, SAMMEN og for at give dannelsen så gunstige vilkår som muligt.

Det kræver en ledelse og en bestyrelse på en skole der giver PLADS til forskelligheder og ser dét som en styrke, og netop ikke hører den enkeltes perspektiver eller udfordringer som personlig kritik. For så udebliver nysgerrigheden, dialogen og ganske enkelt muligheden for at vokse. Tilliden til at turde dele perspektiver uden at have krav på sandheden, bliver i stedet til en frygt for overhovedet at sige noget, eller at turde være uenige. Når ingen tør stille et spørgsmål eller ytre en uenighed bliver højskolen degraderet til et ekkokammer.

At lede en højskole må aldrig blive et personligt projekt hvor man som individ skal føle sig stor med sin magt, for så bliver man i alles øjne utrolig lille med den magt man egentlig ikke magter.

Sangens sidste sætning ” Og blive en anden uden at miste dig selv” rammer mig.

De sidste 2,5 år har det været nærmest umuligt IKKE at miste mig selv. Der har været alt andet end frihed, og dén tyngde der har fyldt i min krop, har nærmest overtaget min natur.

En usaglig fyring – en fyring helt uden grund, det skrev forstanderen under på og formanden kaldte det én enig ledelsesbeslutning, selvom to i ledelsen ikke var enige. Vilkåret derfra var denne sætning ”... og fra nu af må du ikke længere komme på skolen, kontakte elever, kollegaer og andre interessenter”.

Herefter fulgte 6 måneders uværdige trusler og anklager, hvor skolens netop afgåede ledelse nærmest helt udygtigt ikke kunne begrunde, bevise eller i det mindste afskedige på en måde hvor et minimum af lovgivning blev overholdt, og måske derfor skulle jeg både gemmes væk og beskyldes for ting jeg ikke havde gjort eller ER.

Mens jeg stadig var i et ansættelsesforhold med skolen kunne jeg se til at jeg med lynets hast blev slettet fra ALT på skolens hjemmeside, SoMe og arkiver... som om jeg aldrig havde eksisteret – efter 16 års vellidt højskolevirke.

Mange af mine kollegaer virkede lammet af frygt og slog blikket ned, måske også i håbet om at det hele så ville forsvinde, og de ikke skulle tage stilling. Men – IKKE AT TAGE STILLING er også en stillingtagen.

Dén skole der gennem 16 år var mig og min families hjem, hvor vi havde vores liv, vores værdier og vores udgangspunkt stod nu som med-afsender på alt det modsatte af dét skolen ER og fortjener at blive anset som. Vi elskede vores liv, og vi elskede gavmildt at dele vores familieliv med højskolen og jeg elskede at dele højskolen med min familie.

Denne behandling betød desværre også at jeg aldrig fik muligheden for at sige farvel. Ikke fordi de andre skulle sige farvel til mig, men fordi det var og ER vigtigt for mig at sige et farvel til skolen og ISÆR skolens mennesker. En afsked burde være alle forundt.

Jeg fik f.eks. ikke muligheden for at kramme de betydningsfulde elever på F23 farvel. På rytmelinjen stod 102 elever midt i et semester fortvivlede og fortabte, og krævede svar fra skolen de aldrig fik. De kom og bankede på min dør, men jeg måtte ikke åbne.

Jeg fik heller ikke muligheden for at sige til Lotte, Lone og Jessica nede i køkkenet, at vores daglige snakke om familieliv, børn, børnebørn og ikke mindst de daglige marmelademadder til især Bille når han kom retur med skolebussen, altid vil sidde i mit hjerte, som noget meget, meget værdifuldt. Jeg fik ikke muligheden for at sige til Morten Littau, skolens fantastiske pedel, at en hverdag aldrig var helt fuldendt uden mulighed for at kaste en ofte lummer bemærkning eller dele en ægte snak om livet. Jeg fik ikke muligheden for at kigge Mette Sunesen fra kontoret i øjnene og takke for utallige fantastiske og nærværende snakke, der både opløftede sind og hjerte – udover vores SUBLIME humor, selvfølgelig. Jeg fik ikke muligheden for at sige til NH at uanset hvad, så har jeg altid følt en grundlæggende sammenhængskraft med ham, en slags livsvidne. Jeg fik ikke muligheden for at kramme Thomas Kent, og lade ham vide at alle vores øjeblikke altid har føltes som familietid... og sådan kunne jeg blive ved.

At kæmpe for, og stå i spidsen for at også kvindelige elever kunne blive del af Bisse-traditionen, og at insistere på blandede køn på værelsesgangene, det er noget af det jeg er mest stolt over at have kæmpet for. Men at se at min idé - begivenheden "Many More Moments", en dag med aktiviteter for mange flere øjeblikke med alle de kræftramte vi holder af og ikke kan undvære, består den dag i dag som en vigtig aktivitet på højskolen, gør mig stolt helt ind i knoglerne.

At skabe en rytmelinje sammen med Signe, Kirstine, Elisabeth og Mathias der blev så stærkt et brand at det fodrede højskolen med elever, fordi - vi havde det vildeste samarbejde, og vi havde hele tiden et stærkt øje for at pege på livet gennem bevægelserne og HVER DAG løftede vi dannelsespotentialer til uanede højder – det samarbejde og de øjeblikke fylder mit hjerte med evig taknemmelighed. Dét kollegaskab havde selv den mest uøvede ledelse ladet blive som en stærk funderet åre.

Jeg takker denne fine skole af hele mit hjerte for at danne rammen om et ret så magisk og smukt arbejdsliv i spændingsfeltet mellem bøvler og begejstring, hyllet ind i den smukke og fantastiske ungdom jeg dagligt har svært ved at undvære, og med et inspirerende samarbejde med de aller fineste kollegaer. Jeg takker for utallige fantastiske oplevelser, både i den gængse hverdag, på ski og på tur. Jeg takker for at skabe den bedste, udviklende, udviklende og kærligste ramme for et højskolehjem, der i den grad har formet mine børn og os som familie.

Jeg takker for kampen, legen og dansen.

Jeg takker af hele mit hjerte denne fine skole.

Og her til sidst...

TILLYKKE til den nye bestyrelse med valget. På en så historisk og betydningsfuld dannelsesbastion som Gymnastikhøjskolen er og skal være, kan man ikke SIDDE i en bestyrelse, man skal VÆRE en bestyrelse der forstår HØJSKOLE som bevægelse, ikke kun forstår Ollerup, men I skal være nysgerrig på - og FORSTÅ bevægelsen. Mit håb er, at I vil sanse og fornemme, vide, bidrage, perspektivere og med-skabe en retning så de stærke, kærlige og gode ansatte der er her på skolen kan få TILTRÆNGT RO til at løfte i flok – det ved jeg de har ventet længe på, og det ved jeg de kan.

På indgangsportalen til Niels Hansen Rasmussens Gymnastikinstitut i København, der blev grundlagt i 1898, nu kendt som Gotvedskolen, efter hans datter Helle Gotved står der: **“Ret ryggen, tal sandhed.”** Grunden til, at den folkelige gymnastik vandt indpas i Danmark, var, at den opfordrede folket til at gøre dette. Gymnastikhøjskolen har næsten på samme måde et O og et D, der helt konkret står for Ollerups Delingsfører, samtidig med at det ligeså betydningsfuldt symboliserer sætningen ORD & DÅD, du skal gøre det du siger og sige det du gør – Ret ryggen, tal sandhed!

”Så lær da din tyngde at kende
De andre, din tid og dit sted
Der findes en verden at vinde
Men først må den komme dig ved...

Og husk nu – det er aldrig den det går ud over der er problemet, problemet skal oftest findes et helt andet sted. TAK.

Svend Erik Nielsen

- Fortæller om seniorbissernes arbejde på højskolen.
- Seniorbisser er tidligere Ollerupelever, som har et dybtfølt tilhørsforhold til Gymnastikhøjskolen.
- Vi mangler unge mennesker i seniorbisserne.
- Tak til NH for din måde at modtage seniorbisserne på.

Tom Christoffersen

- Vi har været samlet i aften for at få noget til at lykkes. Vi skal løfte blikket og kigge fremad. Det er mit håb, at det vil lykkes den nye bestyrelse at finde hinanden sammen med medarbejderne på skolen, så det kan lykkes.
- Det tager tid at lære hinanden at kende, jeg håber I tager jer den tid, det kræver at lære hinanden at kende for at få det til at lykkes.
- Jeg håber at vi fremover kan se nogle gode resultater, så vi også kan overleve som skole.

Afslutning

- Tak til Ole som dirigent.
- Tak til Kasper for gennemgang af regnskab.
- Tak til den afgangende bestyrelse.
- Højskolesangbogens nummer 71: Et hus at komme til